

Private Joseph Mitchell (B164333) (1918-1945)

Gewond geraakt op 4 mei 1945, overleden op 6 mei 1945

Joseph Mitchell werd geboren in Toronto op 21 december 1918. Hij was de zoon van Edward en Muriel Beatrice Mitchell (geboren in 1887). Edward en Muriel waren in juni 1903 in Toronto getrouwd.

Joseph had twee oudere broers, waarvan er een ook overzee diende, een oudere zus die nog thuis woonde en een jongere, getrouwde zus. Twee andere broers waren binnen tien dagen na hun geboorte gestorven. De familie woonde op Gladstone Avenue nr. 607, in Toronto.

Joseph Mitchell ging van school af toen hij zestien was, en *grade 7* had behaald. Hij kreeg een leercontract in een drukkerij, en kon e.e.a. met goed gevolg afronden.

Joseph trouwde op 24 mei 1943 in Toronto met Dorcas Jean Fishbourne (geboren in 1921). Hun zoon, Edward Sidney, werd geboren op 30 januari 1944. Het gezin woonde in een gehuurd huis aan de Indian Road, nr. 741. Joseph heeft zijn hele leven in Toronto gewoond, waar hij werkte voor een instrument-/matrijsmaker. Hij werkte aan de persen. Toen hij zich bij het leger aanmeldde had hij daar 6 jaar gewerkt. Zijn werkgever bood hem geen regeling aan om na de oorlog terug te kunnen komen. Maar Joseph had geen plannen in die richting, hij had zijn hoop gevestigd op '*mechanics*', de techniek.

0900
M.F.M. 82
4804-0-40 (6682)
M.Q. 1772-39-1773

MILITIA ACT
National Resources Mobilization Act, 1940

ENROLMENT

NON-PERMANENT ACTIVE MILITIA OF CANADA

REGIMENTAL No. B 478673

Militia Unit taken On Strength Royal Regiment.

1. Surname (Block Letters) MITCHELL
2. Christian Names (In Full) Joseph.
3. Present Address 607 Gladstone Avenue. Toronto. Ont.
4. Place of Birth Toronto. Ont. Date of Birth Dec. 21. 1918.
5. Religion U.C. 6. Occupation Printer
7. Next-of-Kin Mrs. Muriel Mitchell Mother
(NAME AND ADDRESS)
607 Gladstone Avenue. Toronto, Ontario.
8. Physical Description: Height 5ft 7½in Weight 136 lbs.
Color of Eyes blue Color of Hair black
9. Preference, if any, for Naval, Military or Air Force Service. (Give particulars qualifications, etc.)
None.

Dated this tenth day of January 19 41

Training Centre No. 21.

Joseph Mitchell
(SIGNATURE OF MAN)

[Signature] Major.
(SIGNATURE AND RANK OF OFFICER EFFECTING ENROLMENT)

[Signature] Lt.Col.
(SIGNATURE OF OFFICER AFFIXING THE STAMP)

TRAINING CERTIFICATE STAMP

No. 21
COURSE 3
ENDING
FEB 8 1941

NRMA-formulier, Joseph Mitchell, 10 januari 1941

In januari 1941 meldde Joseph zich als dienstplichtige. Hij werd geregistreerd volgens de *National Resources Mobilization Act* (NMRA 1940) en schreef zich op 10 januari 1941 in bij het *Royal Regiment* van Toronto (B 478673). Hij had geen voorkeur voor wat betreft een bepaald legeronderdeel. Zijn mobilisatie dienst bestond uit 30 dagen training in Long Branch.

Hij was ongeveer 1,71 m. lang, woog 72 kilo, had blauwe ogen en bruin haar. Joseph had in zijn jonge leven al verschillende medische aandoeningen gehad: bronchitis toen hij 14 was, en ook de ziekte van Bright, een nierziekte, waarvoor hij 6 maanden in het ziekenhuis (*Grace Hospital*) had gelegen en waarvan hij goed herstelde. Hij had ook drie jaar lang last van een reumatisch hart, een tijdelijke handicap.

Joseph kwam op 21 augustus 1944 in actieve dienst. Hij werd aangesteld als *trooper* (soldaat) bij het 2e *District Depot*. Op 8 september werd hij overgeplaatst naar het 26ste *Basic Training Centre* in Orillia.

In dit stadium van de oorlog werden soldaten van de artillerie en pantserdivisies overgeplaatst naar de infanterie, die zware verliezen had geleden in Italië en in Frankrijk. Zo werd ook Joseph overgeplaatst van het Canadese pantserkorps naar het Canadese infanteriekorps. Hij ging op 4 november naar het A14 Canadese infanterie trainingscentrum. Op 20 december werd hij vanwege een niet nader genoemde aandoening opgenomen in het militair ziekenhuis in Aldershot. Negen dagen later werd hij daar weer uit ontslagen.

Na met verlof te zijn geweest in januari 1945, werd hij in februari overgeplaatst naar No. 2 *Training Centre*. Aan het eind van die maand werd hij ingedeeld bij het Canadese leger overzee: hij kwam op 5 maart 1945 aan in Engeland, waar hij zich dezelfde dag meldde om ingezet te worden. De dag daarop ging hij in training bij het 7e Canadese infanterie training regiment. Naarmate de oorlog vorderde, kwam *Pte Mitchell* dichterbij het slagveld.

Op 24 april, terwijl het einde van de oorlog in zicht kwam, kwam hij op de X-4 lijst van niet-geplaatste versterkingen. De *Argylls* stelden hem op 29 april 1945 aan in Oosterscheps, Duitsland, waar hij de dag erna bij de *B-Company* werd ingedeeld.

Hoeveel Argylls zouden hun leven nog moeten verliezen...?

Hoewel elders de strijd al aan het luwen was, voerden de *Argylls* nog hevig strijd. 27 april 1945 was volgens de schrijver van de *Argylls War diary* een gunstige dag:

"De dag begon met behoorlijk plezierig nieuws: het Rode Leger had de strijd om Berlijn beslecht. De Duitse legermacht, nog 70.000 man sterk, had zich overgegeven. Met Berlijn, het hart en zenuwcentrum van Duitsland, nu in geallieerde handen, kon het eind van de oorlog niet ver meer zijn, realiseerden we ons. Hoeveel Argylls hun leven nog zouden gaan verliezen voordat de Duitsers dit ook beseften, was een vraag waarmee we ons niet bezighielden."

Of pte Mitchell hier mee bezig was, blijft de vraag!!.

"Het is alles waanzin, een nachtmerrie"

Er was nog steeds een strijd te voeren, en het bataljon kreeg een nieuwe groep versterkingen om de slagkracht van zijn *rifle companies* op te hogen tot een gevechtskracht van 90 mannen per *company*.

In de eenheid schreef Maj. Bob Paterson aan Phyllis Logie, de vrouw van Maj. Alexander Chisholm Logie:

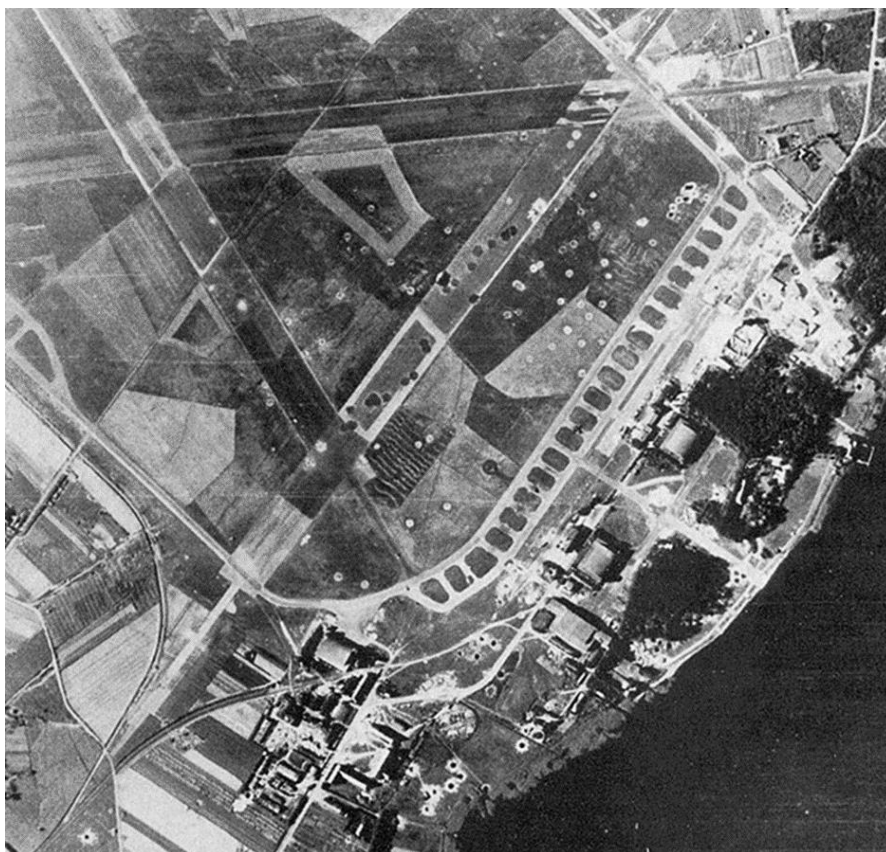
"[...] we worden af en toe beschoten, onze wapens en raketten doen de prachtige lente-nachten opschrikken. Het is alles waanzin, een nachtmerrie. Elke dag zeggen we "morgen"-maar het is al morgen."

Op 30 april 1945, om 01.00 uur, verhuisde het tactisch hoofdkwartier van de *Argylls* naar Bad Zwischenahn. De *B-Company* vertrok bij dageraad en kwam op de grond geen tegenstand tegen. Maar ze werden wel blootgesteld aan een behoorlijke hoeveelheid mortiergranaten. Laat in de middag had *D-Company* het zuidelijkste puntje van het vliegveld bereikt.

"Onze posities waren ongeschonden door de opmars gekomen, zowel overdag, als 's nachts. De strijd om Bad Zwischenahn te bereiken was verbazingwekkend gemakkelijk geweest, in totaal raakten slechts vijf van onze mannen lichtgewond."

Later die dag waren er "stevige regenbuien en een hagelstorm [...] en de vijand begon met het beschieten van de weg en het spoor met 88 mm *airburst* (bommen en granaten)." Daarnaast bracht deze dag belangrijk nieuws:

"Het nieuws uit de wereld op deze laatste dag van de maand was zowel aangenaam als spectaculair: de Duitse radiozender maakte de dood van Hitler bekend, de Italiaanse partizanen deden hetzelfde voor Benito Mussolini. München viel zonder slag of stoot in handen van de Amerikanen. Met Berlijn, Nürnberg en München in geallieerde handen konden we ons -zonder ongepast optimisme- verheugen op de op handen zijnde onvoorwaardelijke overgave van de Duitsers en het beëindigen van de vijandelijkheden!"

Luchtfoto van vliegveld Bad Zwischenahn, 1945.

"Van tevoren hevig granaatvuur"

Lt. Gordon Purser, 14 Platoon, C-Company herinnerde zich:

"Bad Zwischenahn was een stad, die aan een meer met dezelfde naam lag. En er was van tevoren hevig granaatvuur. Onze opmars werd nauwelijks vertraagd, behalve door dat granaatvuur. En ik denk dat ik toen voor het eerst een Duits vliegtuig hoorde..."

Cpl John Booth, Mortar Platoon, herinnerde zich:

"Een aanval werd opgezet met een tangbeweging rond het meer. De Argylls, aan de linkerkant, moesten het vliegveld zien te veroveren; het doel van de Lincolns, aan de rechterkant, was een stuk bebost boerenland en een weg die rond het meer lag. Op de 30ste, om 04.15 uur hadden zij hun doelen bereikt."

Op een weggetje met teersteenslag aan de rand van het vliegveld, dichtbij een bommenschuilplaats, stelden we onze mortieren op. We hakten gaten in het cement voor de poten van de basisplaten van de mortieren. Het was de meest solide ondergrond die we ooit hadden gevonden, maar het was wel riskant, omdat we onbeschut waren. We maakten de projectielen klaar en stuurden de mannen naar de schuilplaats. Sgt Jack Rock en ik vuurden onophoudelijk onze projectielen af. De Duitsers hadden een goede inschatting van waar wij ons bevonden, want zij vuurden een mortiergranaat pal achter ons af, net toen wij klaar waren.

"Een duidelijke toename van vijandelijk granaatvuur"

Op 1 mei 1945, "nadat het twaalf uur onophoudelijk had geregend, klaarde het weer 's ochtends op en werd het aanmerkelijk zachter." Bad Zwischenahn was "helemaal omsingeld" en er werden afspraken gemaakt over de overgave van de stad. Zes maanden geleden zou het ondenkbaar zijn geweest, maar de "militaire situatie in Duitsland schonk ons het vertrouwen dat ons handelen juist was, want de Duitsers hadden nu definitief het punt bereikt waar voorzichtigheid de moeder der porseleinkast was."

Het "mooie kleine stadje gaf zich direct over, het was intact en onbeschadigd." Het werd onmiddellijk tot verboden terrein verklaard voor "vooruitgestuurde elementen." De *Argylls* zetten in de late ochtend hun opmars over het vliegveld voort, met weinig tegenstand op de grond, maar wel met een duidelijke toename van vijandelijk granaatvuur. Het vliegveld lag bestrooid met bomkraters en al de hangars waren voor 100% verwoest."

Duitsers geven zich over bij Bad Zwischenahn, mei 1945

De 2de mei bracht meer goed nieuws over de snelle voortgang van de opmars. De *Argylls* trokken verder op langs het meer en kregen 's avonds te maken met meer granaatvuur. Er waren meer verliezen, voornamelijk door beschietingen door sluipschutters.

De verwachtingen omtrent het naderende einde van de oorlog waren hooggespannen. Zoals *Capt. Chapman* aan zijn vrouw schreef: "Het kan nu niet lang meer duren, ik word helemaal gek als ik eraan denk."

"Een vijand...die ons nog steeds slagen toebrengt"

De 3^e mei was "helder en warm." Het "algemene oorlogsnieuws was wederom spectaculair." In feite zo spectaculair, dat het, zelfs voor een oppervlakkige toeschouwer, duidelijk werd dat de Duitse oorlogsmachine zijn laatste stuiptrekkingen beleefde voordat een zeker einde zou intreden. Desondanks, werden wij geconfronteerd met het feit dat wij -op ons eigen kleine terrein- tegenover een vijand stonden die nog wel wat gevechtskracht over had en die er nog steeds in slaagde verliezen toe te brengen aan onze troepen.

De Argylls waren weer op weg:

"Nog diezelfde avond gingen de companies via de hoofdweg op weg om Wiefelstede te veroveren, dat zo'n kilometer of drie ten noordoosten van ons lag. We werden ook ingelicht over het feit dat het uiteindelijke doel voor de Argylls het dorp Spohle was, en dat we dit doel met zo min mogelijk vertraging moesten zien te bereiken.

Kort na tien hadden de companies zich veiliggesteld in Wiefelstede, met onderweg niet meer dan incidenteel en sporadisch SA-fire. Dit SA-fire, gecombineerd met incidentele vijandelijke mortierbeschietingen, ging de hele nacht door. De Engineers (de genie) begonnen de weg tussen Gristede en Wiefelstede te herstellen, aangezien de weg zwaar beschadigd was en onbruikbaar was voor voertuigen.

"De Argylls waren de ENIGE legereenheid van de hele 21ste legergroep, die nog steeds te maken hadden met tegenstand"

Niettegenstaande de onweerlegbare zekerheid dat het einde van de oorlog naderde, waren de *Argylls* nog steeds in gevecht met de vijand. Erger nog, ze waren de enigen die nog vochten. In de vroege ochtend van 4 mei rukten A-en B-Companies op naar het noorden, naar Spohle. Ze werden geconfronteerd met "20 mm-vuur alsmede met AP-granaten van een vijandelijk SP-wapen". Ze gingen voorwaarts en "werden bij elke stap door vijandelijk vuur belaagd." Toch gingen alle vier de *rifle companies* ook 's middags verder, hoewel ze weinig vooruitgang boekten door de

hevige en voortdurende vijandelijke beschietingen. Bovendien was er een verbazingwekkende mededeling van hogere echelons, nl. dat de *Argylls* de ENIGE legereenheid van de hele 21ste legergroep waren die nog steeds te maken hadden met tegenstand. Dit hielp onze troepen in hun hachelijke situatie niet."

"Het woord 'overgave' ging rond"

Die avond, om 20.40 uur, kwam de mededeling:

" ALLE DUITSE TROEPEN IN NOORD-DUITSLAND, ALSMEDE DE TROEPEN IN HOLLAND, DENEMARKEN EN NOORWEGEN, DE KANAALHAVENSTEDEN EN KANAALEILANDEN, HEBBEN ZICH ONVOORWAARDELIJK OVERGEGEVEN AAN DE 21ste LEGERGROEP VAN VELDMAARSKALK BERNARD LAW MONTGOMERY!"

Vanaf de eerste dag van onze actie hebben we naar dit bericht uitgekeken en erop gehoopt.

Er was sprake van spontane en gerechtvaardigde vreugde en feestelijkheden zodra het woord 'overgave' bekend werd onder onze troepen.

Het was te laat voor *Pte* Wright, die die middag ernstig gewond was geraakt tijdens de opmars van *B-Company*, 100 minuten voordat de strijd van het 1^e bataljon voorgoed zou eindigen. Jammer genoeg was hij niet de enige. Het was ook te laat voor *Sgt* Robert W. Johnson, die de 5^e mei aan zijn verwondingen gestorven was, en voor *LCpl* Romeo Ciccone en *Pte* Ubald W. Laneville, die sneuvelden op de 4^e, en voor de 9 *Argylls* die die dag gewond waren geraakt.

De grafsteen van Sgt Robert William Johnson.

LCpl Romeo Ciccone

Pte Ubald William Laneville

"Het leek dat de vijand tegenover ons niet wist dat hun bevelhebbers zich hadden overgegeven"

De meest urgente taak van de bevelvoerende officier was het voorkomen van verdere verliezen. Voor *Lt-Col.* Albert Coffin leek het belangrijkste probleem op dit moment te zijn dat de vijand die tegenover ons stond niet wist dat hun bevelhebbers zich al hadden overgegeven." Daarom gaf hij het bevel aan "alle *companies*" om hun posities te verlaten met gebruik van zoveel mogelijk munitie teneinde een aanval van de vijand te voorkomen, en zich terug te trekken in de stad Wiefelstede om daar hun posities voor de nacht te versterken." "De hele nacht", schreef de *War diarist*, "waren we feitelijk bezig de minuten af te tellen tot 08.00 uur de volgende morgen (5 mei), wanneer de onvoorwaardelijke overgave definitief zou worden!"

Voor Cpl. John Booth, Mortar Platoon, was het bijna niet te verdragen:

Op 4 mei trokken de Argylls verder totdat kleine beschietingen en de inslag van een SP hen tegenhielden, een aanval stond gepland voor 10 uur die avond. De troepen waren ontevreden omdat ze wisten dat de 2^e divisie - zonder strijd geleverd te hebben- in Oldenburg was; Berlijn veroverd was en omdat de Polen naar Willems haven optrokken. Maar ook omdat van de hele 4^e divisie de Argylls en de Lake Superiors de enigen waren die nog tegenover de vijand stonden. Het was bitter te weten dat er alsnog 15 mannen buiten gevecht waren gesteld, waarvan er 2 gedood waren.

En ze hadden nog steeds gevechten voor de boeg. Het leek niet rechtvaardig dat juist zij degenen waren die verder moesten en die misschien om zouden komen door een stelletje vijfderangs mariniers, jongens en verbitterde fanatici. Twintig minuten voor H-uur kwam bij de voorste companies het volgende bericht binnen: "Trek alle voorste troepen terug en neem verdedigende posities in ver van de vijand."

"De doodsoorzaak was een "GSW(R) abdominaal (grote wond in de onderbuik) met uitpuilende ingewanden"

Zoals Pte Harold Reid, *Carrier Platoon*, zich met veel bitterheid herinnerde: "het gevecht ging die hele nacht door. Er werden nog een paar jongens gedood, die nacht; het hield niet zomaar op. Lt. Bill Siels, *D-Company*, vergat nooit het laatste dodelijke slachtoffers dat voor ons op de grond lag. Was het Ciccone of Laneville. En een paar mensen die gewond binnen werden gebracht..."

De gewonde Pte Joseph Mitchell werd eerst naar het 12 *Canadian Field Ambulance* gebracht, en van daaruit om 06.00 uur op 5 mei naar No.8 *Canadian Field Surgery Unit* . Zijn verwondingen waren ernstig: het onderste gedeelte van zijn dunne darm was op vijf plaatsen gescheurd en het laatste stuk van de dikke darm (dat overloopt in het rectum) was op twee plaatsen doorgesneden. Ook was er een scheur overdwars in het buitenste gedeelte van het rectum en was er onderhuids een kogel blijven zitten. In zijn wonden zat veel vuil. De chirurgen probeerden met verschillende ingrepen zijn leven te redden, maar het was tevergeefs, Joseph Mitchell stierf op 6 mei. De doodsoorzaak was "een GSW (R) abdominaal(een grote wond in de onderbuik) met uitpuilende ingewanden.

Date of Admission to F.D.S., C.C.S., M.C.S. or General or other Hospital and designation of medical unit to which admitted must be recorded hereunder immediately on admission. Brief clinical notes should be added later, dated and signed by the M.O.

1092 B-86 5 May 45
B-164333 Pte. Mitchell, T.
A. & S.H. of Can.

No. 8 CFSU, RCAMC - at 0600 hr.

Diag - GSW(R) pen. abdomen.
Time since wounding - 11 hr.
Anaesth - Eth. chlor. and ether.

Findings - BP 60/0. P.140. Clear urine by cath. 6" eviscerated, twice perforated small gut through ML suprapubic wd. 2 other pen. wds. at same level: one to R. and one to L. of ML. Part of bullet casing beneath skin. Much clothing and dirt in wds. Abdomen full of blood under tension. Lower ileum severed in five places. Sigmoid almost transected in two places 6" apart. 3" longitudinal tear in ant. wall of rectum. It appeared that 2 MMB had pen. the post. retroperitoneal space. They were not located.
Operation - Exc. wds. R. rectus inc. Resection 30" lower ileum. End to end anastomosis. 2 layer suture of rectum. Resection 6" sigmoid. Exteriorization of cut ends as double barrelled, L. inguinal colostomy. Amputation of bruised and exposed omentum. Sulfa in peritoneum and wound. Closure in layers. Skin left open. Silkworm retentions. BP 80/60.

Orders - Continual gastric suction.
Parenteral fluids. Resus.
Open colostomy after 48 hr.
AGGS 5 cc q 8 hr - 3 doses.
Pen and sulfa routine.
D.I. list.

(D.W. MacKenzie) Major

This patient is evacuated to U.K.
patient in the same or in another envelope
it, either in the same or in another envelope
attached to the patient.
This must not be destroyed.
Temperature charts or additional clinical

Sheet No. _____
POSTINGS FROM O/S CASUALTY LISTS
 To be attached to M.F.M. 1 or M.F.M. 2

Regt No. B164333 Rank Pte Surname Mitchell Christian Name Joseph

Unit	Rank	ADMITTED			DISCHARGED			Honor Days	DISEASE OR INJURY	REMARKS	Cas. List No.
		Day	Mo.	Year	Day	Mo.	Year				
<u>Regt B164333</u>	<u>Pte</u>								<u>Wounded 4-5-45</u>	<u>Severe</u>	<u>A575</u>
									<u>P.O.W. 6-5-45</u>		<u>A576</u>
									<u>Returned 10-5-45</u>		<u>B475</u>
									<u>Cause of Death:</u>		
									<u>Shock of wounds with</u>		
									<u>fracture of vertebra</u>		

Revised 11-45
 HQ 100000
 1000-1-45 1000

Verlieskaart: Pte Joseph Mitchell

16th May, 1945.

Mrs. Dorcas J. Mitchell,
 607 Gladstone Avenue,
 Toronto 4, Ontario.

Dear Mrs. Mitchell:

It was with deep regret that I learned of the death of your husband, B164333 Private Joseph Mitchell, who gave his life in the Service of his Country in the Western European Theatre of War on the 6th day of May, 1945.

From official information we have received, your husband died as the result of wounds received in action against the enemy. You may be assured that any additional information received will be communicated to you without delay.

The Minister of National Defence and the Members of the Army Council have asked me to express to you and your family their sincere sympathy in your bereavement.

We pay tribute to the sacrifice he so bravely made.

Yours sincerely,

(A.E. Walford),
 Major-General,
 Adjutant-General.

*Mum + wife
 Mother
 19-5-45
 10*

Brief van Major-General Walford aan Dorcas Mitchell, 16 mei 1945

Joseph liet weinig waardevolle bezittingen na: een lederen portefeuille, een pen en een vulpotlood, een Nieuw Testament, een rood identiteitsplaatje, wat foto's en postzegels, een sleutel, 3 tramkaartjes, een lidmaatschapskaart, 2 zakdoeken, 13 Canadese centen, een zwarte das, een lederen toilettas en een paar brieven en ansichtkaarten.

Aan zijn dood werd dezelfde aandacht besteed als aan het sneuvelen van de 287 Argylls die hem voor waren gegaan. Hij was de laatste rekrut van wat *Capt.* Claude Bissett "de schimmige compagnie van de dood" noemde. Hij was de laatste voor wie *padre capt.* Charlie Maclean, de aalmoezenier van de *Argylls*, de begrafenisdienst verzorgde.

Mitchell was een NRMA-soldaat, die stierf als een *Argyll* na vijf dagen strijd in de laatste uren van de oorlog.